

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 412/2013-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. M. L., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. M., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľky a advokátky JUDr. M. L., ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že predmetom namietaného konania je „rozhodovanie o peňažnom plnení“ z titulu lízingovej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľkou, v procesnom postavení žalobkyne ako poskytovateľkou lízingu, a žalovaným ako prijímateľom lízingu. Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 13. augusta 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd Bratislava V vydal dňa 23. 12. 2010 pod sp. zn. 27 Rob/192/2010 platobný rozkaz, ktorým žalovaného zaviazal zaplatiť žalovanú istinu s príslušenstvom. Uznesením Okresného súdu Bratislava V z 16. 3. 2011, sp. zn. 27 Rob/192/2010 bol citovaný platobný rozkaz zrušený pre nemožnosť doručiť ho do vlastných rúk žalovanému. Posledným úkonom Okresného súdu Bratislava V bolo doručenie poučenie o procesných právach a povinnostiach účastníka, sp. zn. 29 Cb 176/2011 v októbri 2012. Okresný súd mohol uvedený úkon procesného poučenia obstarat' aj v súvislosti s predvolaním na pojednávanie vo veci. Súdne konania vo predmetnej veci začalo pred Okresným súdom Bratislava V na návrh doručený súdu v auguste 2010 a do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené, do dnešného dňa nebolo ani nariadené vo veci pojednávanie napriek tomu, že súd zrušil platobný rozkaz pre nemožnosť jeho doručenia do vlastných rúk žalovaného už v marci 2011, teda od marca 2011 do dnešného dňa neuskutočnil okresný súd žiaden efektívny úkon, ktorý by viedol k rozhodnutiu vo veci. Okresný súd Bratislava V je v konaní vedenom pod spis. zn. 29 Cb 176/2011 nečinný už 21 mesiacov, od marca 2011 do dnešného dňa.“

Podľa názoru sťažovateľky „... uvedený typ sporov z leasingových obchodov patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov a tieto spory nepatria ani po právnej, ani po skutkovej stránke medzi spory mimoriadnej zložitosti a sú založené na právnom posúdení listinných dôkazov. Aj v súdnom konaní, ktorého prietahy sťažovateľ namieta,

si sťažovateľ uplatnil peňažný nárok, ktorý nebol zo strany žalovaného namietaný ani čo do právneho dôvodu, ani do výšky nároku a nevykazoval mimoriadnu zložitost' po právnej alebo skutkovej stránke... vychádzajúc z uvedeného má sťažovateľ za to, že namietaným postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.“.

Sťažovateľka sa domáha aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 7 000 €, pričom tento svoj návrh odôvodňuje „predovšetkým dĺžkou časového obdobia, ktoré uplynulo od posledného procesného úkonu vo veci (viac ako 21 mesiacov), dĺžkou časového obdobia, ktorá uplynula od doručenia žalobného návrhu žalobcu na všeobecný súd (viac ako 28 mesiacov), ďalej skutočnosťou, že v namietanom konaní nejde o vec skutkovo alebo právne zložitú, žalovaný nikdy nerozporoval právny dôvod nároku a jeho výšku. Sťažovateľ si uplatnil peňažný nárok v roku 2010 v čase, keď bola žalovaná spoločnosť obchodne činná a aktívne podnikala. Žalovaná spoločnosť však ku dnešnému dňu už reálne nepodniká a nevykazuje žiadnu činnosť, ktorá by jej zabezpečila príjmy, z ktorých by mohol byť sťažovateľ v budúcnosti uspokojený, a teda skutočné vymożenie nároku sťažovateľa od žalovanej spoločnosti bude s ohľadom na uvedené u žalovaného sťažené, ak nie nemožné.“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«1. Základné právo obchodnej spoločnosti T., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava V prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Obchodnej spoločnosti T., s. r. o., priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7.000,- € (slovom sedemtisíc eur) ktoré jej je Okresný súd Bratislava V povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (z obsahu sťažnosti vyplýva, že ide o zjavnú chybu, správne má byť „Okresný súd Bratislava V“, pozn.) je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti T., s. r. o. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. M., s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 Cb 176/2011 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Na účely preskúmania opodstatnenosti sťažnosti si ústavný súd vyžiadal súdny spis sp. zn. 29 Cb 176/2011, z ktorého zistil tieto skutočnosti:

Okresnému súdu bol 13. augusta 2010 doručený návrh sťažovateľky ako žalobkyne na začatie konania o zaplatenie peňažného plnenia z titulu lízingovej zmluvy.

Dňa 23. decembra 2010 vydal okresný súd platobný rozkaz, ktorý bol následne uznesením zo 16. marca 2011 zrušený pre nemožnosť doručiť ho žalovanému do vlastných rúk. Vec bola prevedená 9. mája 2011 do registra Cb a bola jej pridelená sp. zn. 29 Cb 176/2011.

Uznesením zo 17. októbra 2012 vyzval okresný súd žalovaného, aby sa vyjadril k návrhu na začatie konania, ktorý mu doručil v prílohe. Zásielka bola súdu vrátená ako nedoručená s tým, že adresát je neznámy.

Okresný súd vyhlásil na pojednávaní 28. februára 2013 rozsudok pre zmeškanie, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. marca 2013.

Zo zistení vyplýva, že v namietanom konaní okresného súdu došlo k obdobiu ojedinelej nečinnosti, a to po preradení veci do Cb registra v trvaní viac ako 17 mesiacov. Inak okresný súd v namietanom konaní postupoval v zásade plynulo, aj keď jeho činnosť mohla byť efektívnejšia. Ústavný súd v súvislosti so svojím zistením poukázal na svoju

judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosti dospel k záveru, že postup okresného súdu v namietanom konaní nebol poznamenaný priet'ahmi takej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom navyše v čase rozhodovania ústavného súdu o s'ťažnosti už okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom pre zmeškanie, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. marca 2013, a preto s'ťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2013